

inspirerende verhaaltjes

Grootsheid (*Marianne Williamsen in: A return to love. Vertaald door Maria Talis, 2005*)

Onze diepste angst is niet dat we niets kunnen, maar dat we oppermachtig zijn. Het is onze lichte kant, niet onze donkere, die we het meest vrezen. We vragen onszelf af: "Wie ben ik om briljant, magnifiek, getalenteerd en fantastisch te zijn?". De eigenlijke vraag is: "Wie ben ik om dat NIET te zijn?".

Je bent een kind van God. Je dient de wereld niet als je jezelf kleiner maakt. Jezelf kleineren in de hoop dat andere mensen zich in je bijzijn niet onzeker voelen... daar is niets verlichts aan! We zijn geboren om Gods heerlijkheid, die in ons is, op aarde te brengen. Het zit in iedereen! Als we ons licht laten schijnen, helpen we andere mensen onbewust om dat ook te doen. Als we onszelf van angst bevrijden, bevrijdt dat automatisch ook anderen.

Schoonheid blijft, pijn verdwijnt (*uit: The Best of Bits & Pieces; ingekort door Maria Talis, 14-8-2005*)

Auguste Renoir was zijn laatste 10 jaar aan huis gekluisterd door een vrijwel verlamme artritische. Henri Matisse, zijn 28 jaar jongere, goede vriend, bezocht hem toen dagelijks. Ondanks zijn kwaal ging Renoir gewoon door met schilderen. Matisse zag hoe hij bij iedere penseelstreek tegen martelende pijnen vocht en flapte eruit: "Auguste, waarom ga je door met schilderen als je zo'n pijn hebt?" Renoir antwoordde eenvoudig: "Schoonheid blijft, pijn verdwijnt". Zo schilderde hij bijna tot zijn sterfdag door. 'De Baders' voltooide hij 2 jaar voor zijn dood, 14 jaar nadat hij door de pijnlijke ziekte was getroffen. Het is één van zijn beroemdste werken.

Over de hemel en de hel (*een bekend verhaal, naverteld door Maria Talis, augustus 2005.*)

"Petrus, wil je me de hemel en de hel laten zien?" Voor deze keer mag het van Petrus. Hij vraagt wat ik eerst wil zien. Ik kies voor de hel, dan is dat maar vast gebeurd. De poort gaat open. Ik zie lange tafels, prachtig gedekt met de heerlijkste gerechten. Aan weerszijden zitten een heleboel magere, uitgehongerde, uitgemergelde zielen. Ik snap helemaal niet waarom ze zo lijden met al dat heerlijk voor hun neus. En dan zie ik het: hun armen zijn gespalkt zodat ze niets in hun mond kunnen stoppen. Nou, dat is echt een hel, begrijp ik! "Mogen we dan nu naar de hemel?", vraag ik aan Petrus.

Hij opent de hemelpoort. Ik kan m'n ogen niet geloven. Ik zie precies hetzelfde: lange tafels, prachtig gedekt met de heerlijkste gerechten. En aan weerszijden zitten weer een heleboel zielen met gespalkte armen. Maar het is er gezellig en fijn! Ze zijn weldoerend, tevreden en hebben het naar hun zin. En dan zie ik het: ze gebruiken hun gespalkte armen om het eten bij hun overbuur in de mond te stoppen.... Dat is de hemel, begrijp ik!

Het kan ook anders... (*verteld door Maria Talis, augustus 2005.*)

Ik heb wel eens een advertentie geplaatst: "Broers en zussen gezocht om de vreugde van het leven te delen". Er reageerden allemaal mensen die verre van vrolijk waren. Niemand vanuit vreugde, om leuke dingen te delen, om te dromen over een prachtige toekomst met alles erin dat we maar wensen. Dát is wat ik wil. Ik hou van positief en constructief, kijken naar alles wat wél kan.

Veel mensen hebben behoefte aan aandacht. Ze herhalen steeds alles wat níet deugt, wat ze níet willen en wat niet goed gaat in hun leven. Ze vinden vaak wel iemand die ernaar luistert en begrijpt dat je dan niet vrolijk kunt zijn. Er zijn ook andere manieren om aandacht te krijgen of te geven. Gewoon positieve wendingen geven aan elke negatieve gedachte, er een wens tegenover zetten en daarvoor gaan. Doen alsof het er al is. Steeds alles herhalen wat wél deugt, wat je wél wilt en wat wél goed gaat in je leven. En warempeltjes... je voelt je veel blijer en gelukkiger. En wat blijkt... de mensen om je heen ook!

Ik besef meer en meer dat we allemaal verantwoordelijk zijn voor ons eigen welzijn. Ik besef ook dat er veel mensen zijn die nauwelijks durven geloven dat zij welzijn verdienen. Mijn idee is dat IEDER-ÉÉN dat verdient, anders zou je hier niet op aarde rondhuppelen! De Schepper (om het zo maar te noemen) heeft ons allen hier neergepoot zodat we kunnen bijdragen aan een leven vol ervaringen om van te groeien, voor onszelf en voor elkaar.

Die 'Schepper' heeft ons allemaal een eigen kleurtje gegeven. Als we nu niet allemaal in spijkerbroekenblauw gaan lopen, kunnen we met zijn allen de regenboog compleet maken. Als iedereen kleur bekent, IS de regenboog compleet. En het licht van alle kleuren samen, is WIT licht, het Goddelijke Licht van pure Liefde. We hebben elkaar dus nodig, zijn verbonden met elkaar: ieder-één als één grote familie. En samen vormen we het Volmaakte, het Paradijs. Nou ja, zo zie ik het dus. Het 'een kind kan de was doen'-idee. Hoe zie jij dat?

Regenboogwaarheid (*een variant op de geblinddoekte mensen rond de olifant, naverteld door Maria Talis, augustus 2005.*)

Zeven leerlingen en hun meester maakten een vroege wandeling. De dauwdruppels schitterden toen de zon aan de hemel rees. Bij een grote dauwdruppel bleef de meester staan. "Welke kleur heeft deze druppel?", vroeg hij. De eerste leerling zei: "Rood". De tweede: "Oranje". Zo ging het door tot de zevende "Violet" zei. De leerlingen overtuigden zichzelf dat ze het goed zagen en werden het niet eens met elkaar. De meester vroeg hen van plaats te wisselen. En nog eens. En nog eens. De leerlingen ontdekten zo dat ze allemaal de waarheid hadden gesproken. Dat ze haar alleen zagen vanuit de plaats die ze in het leven innamen.

De meester sprak: "Jullie vonden een deel van de waarheid en veronderstelden dat het de hele waarheid was. Laat nu iedereen zijn eigen weg gaan. Laat elkaar vrij. Neem je eigen plaats in. Zie je eigen deel van het licht. Zo komen immers alle waarheden aan het licht. En al die waarheden samen laten je de hele waarheid zien, het werkelijke Licht. Je bent op weg om alle zeven kleuren in één te kunnen waarnemen. Bij iedere reis zul je een andere plaats innemen en een ander deel van het Licht zien. Wees dus gerust tolerant naar elkaar. Wees dankbaar voor andere meningen. Zolang je zelf nog niet het volle Licht kunt zien, heb je medereizigers nodig om de hele ofwel heilzame waarheid te gaan bevatten."

Gewoon mezelf. (uit *Spiegellogie van Willem de Ridder*, naverteld door Maria Talis, feb 2008.)

Meneer de Ridder wordt opgehaald door een politieauto. Zijn hele straat gonst ervan. Hij zou iets ergs hebben gedaan, misschien wel een moord hebben gepleegd, nee, wel tien moorden! De mensen kijken hem met de nek aan en achter zijn rug om gonst het door. Later hoort iemand per toeval dat meneer de Ridder werd opgehaald door een politieauto, omdat hij tien mensen uit de brand had gered en daarvoor gelauwerd zou worden. Ineens vond iedereen hem fantastisch en wilden ook daar gehoor aan geven. Meneer de Ridder zei slechts: "Ach, hoe jullie mij ook zien, ondertussen blijf ik gewoon mezelf".

Paarse krokodil. (een reclamefilmje, naverteld door Maria Talis, feb 2008.)

Een geniale geest maakte een reclamefilmje over een paarse krokodil... Een mevrouw loopt met een meisje naar een loket en zegt aan meneer dat ze hun paarse krokodil kwijt zijn. Meneer pakt zonder enig enthousiasme wat formulieren. Invullen maar! Het meisje kijkt naar een hoek van de ruimte achter het loket en wijst naar de verloren krokodil. Meneer kijkt niet op of om. Ook als Mevrouw vraagt of hij het gezochte ding even wil aangeven, geeft hij 'niet thuis'. Hij moet zich aan de regels houden. Waarom zou je dan eens om je heen te kijken, zelfs als anderen het al voor je aanwijzen. Waarom zou je open staan voor veranderingen, zelfs als de oplossing zichzelf op dat moment aandient. (Hoeveel tijd en ruimte heb je daarvoor nodig?!)

Het hele plaatje. (een bekend verhaal, naverteld door Maria Talis, feb 2008.)

Lang geleden vertelde iemand in het Oosten een verhaal over twaalf geblinddoekte mensen, die met de opdracht "voel wat je voor je hebt" in een kring staan om een olifant. Ze wilden heel allemaal graag vertellen wat ze hadden gevoeld en werden het niet eens met elkaar. Vier van hen had een poot, maar één riep: "Nee hoor, een staart" en een ander: "Niet, een slagtang", "Een oor", "Een slurf". Iedereen wilde graag gelijk hebben. Vooral de vier met een poot meenden veel recht van spreken te hebben.

De leraar die deze opdracht had gegeven, meldde: "Het is nu tijd om de blinddoek af te doen". Toen de twaalf de olifant zagen, wisten ze dat ze op zich allemaal wel gelijk hadden. Ook begrepen ze waarom de onenigheid was ontstaan: ze konden niet verder kijken dan hun neus lang is. De leraar legde uit: "Als je luistert naar iemand met een andere mening krijg je een groter beeld van het geheel. Meer kans dat je dan het hele plaatje gaat zien".

Groeien. (geschreven door Maria Talis, feb 2008.)

Nu moet je van een mug geen olifant maken en ook geen paarse krokodil, natuurlijk. Ik ben een liefhebber van het Leven en heb respect voor de mug: ik zal hem zijn vrijheid geven in de natuur als hij het deel dat van de natuur onteigend is – wat ik me daarna heb toegeëigend en 'mijn huis' noem – is binnengegaan. Die kans zit erin, zelfs als je maar af en toe een raam of deur openzet voor wat frisse lucht. Hoe meer frisse lucht, hoe meer contact met het leven.

Als je even tijd en ruimte neemt (er is genoeg voor iedereen!), kun je muggen, olifanten, paarse krokodillen en nog veel meer in de volle glorie waarnemen. Je beseft de nietigheid van jezelf en tegelijk je grootsheid. Je voelt je veilig en tevreden. In de rust vind je balans, die je kunt ontstijgen naarmate je inzicht groeit... Je leven gaat van een zwart-wit film over in een kleuren film. En er zijn nóg meer van die overgangen, en meer dan alleen beeld en geluid.

Levend Hart. (naverteld door Maria Talis, mrt 2008.)

Twintiger Leo zei aan iedereen die het maar horen wilde: "Mijn hart is prachtig, mooier bestaat niet, geen schrammetje te vinden!" Vanuit de menigte die dit aantrok, stapte tachtiger Ad naar voren: "Is mijn hart niet net zo mooi?". Iedereen zag Ads gehavende maar krachtige hart. Het zag eruit als een slordige lappendeken... rafels en zelfs gaten! Men dacht in stilte: "Hoe kun je zo iets nou mooi vinden?". Leo lachte dan ook: "Dat is een grap, toch?". Ad sprak: "Ik zou echt niet met je willen ruilen. Iedere oneffenheid getuigt van liefde. Ik scheur een stukje van mijn hart en geef het. Vaak krijg ik een stukje hart en dat zet ik in een gat, ook al past het niet altijd even goed. Zelfs de gaten herinneren mij eraan dat ik liefde heb kunnen geven. Ik vertrouw erop dat ik genoeg liefde krijg. En ook al doet het soms pijn, zie je er de schoonheid van?"

Leo had ontroerd staan luisteren, liep op Ad toe, scheurde een stukje uit zijn perfecte hart en reikte het met trillende vingers aan. Ad zette het in zijn hart en gaf ook Leo een stukje hart. Leo dichtte zijn gat en keek naar zijn ineens verre van perfecte hart. Hoe mooi! Ads liefde stroomde daar ook! Ze omhelsden elkaar en ieder ging zijns weegs.

Oud en wijs. (naverteld door Maria Talis, mrt 2008.)

Klaas Geluk, een goed verzorgde 96 jarige man, pas weduwnaar, verhuist nu naar een bejaardenhuis. Hij glimlacht gul naar Piet die hem na uren komt halen om naar zijn kamer te gaan. Terwijl Klaas zichzelf in zijn rolstoel naar de lift rolt, beschrijft Piet hem de sobere, kleine kamer, waar menigeen zijn neus voor op zou halen. "Oh, wat mooi!", zegt Klaas blij en hij straalt als een kind dat eindelijk zijn lievelingsbeer heeft gekregen. "Mijnheer Geluk, wacht nou even tot u het heeft gezien!", probeert Piet.

Klaas zegt gedecideerd: "Oh, nee! Geluk hangt niet af van hoe iets is. Daar KIES je voor! Ik heb al van tevoren besloten dat ik mijn kamer mooi vind en dan kijk ik er ook zo naar. Wat heeft het voor zin om je moeilijkheden op te tellen? Ik dank de hemel voor alles wat wél kan. Zolang ik mijn ogen kan openen, zie ik iedere dag als een cadeau. Iedere ochtend besef ik dat. En dan herinner ik me alle gelukkige gebeurtenissen uit mijn leven. Ik heb heel veel geluk op mijn 'bankrekening' gestort. Mijn hoofd en hart zijn vrij, ik leef eenvoudig, geef veel en verwacht niet veel. Een echte aanrader! Mag ik jou bedanken voor het geluk dat jij vandaag op mijn bankrekening hebt gestort?".